

Janus Petersen
ummælir konsert
hjá Fogrum Fugl-
um og Karsten Vo-
gel í Keypmanna-
havn

Fagrir Fuglar og
Karsten Vogel av-
myndaðir 1. apríl í
ár. Frá hogru Kars-
ten, Kristian, Jó-
hannus, Jónleif
(hann avloysti Jan
við trummurnar.
Jan gongur í skúla í
Noregi), Ernst og
Ólavur.

(Foto: Philippe Carré)

Eitt mikukvöld í Montmartre

Tað hevur leingi verið van-
ligt, at danskir tónleikarar
hava vitjað Føroyar. Men
tað er hinvegin heldur
sjáldsamt, at føroyskir
tónleikarar vitja í Dan-
mark.

Men fyrrapartin í mai
tók bólkurin **Fagrir
Fuglar**, saman við danska
saxofonspælaranum **Kars-
ten Vogel**, seg saman til
eina litla konsertferð til
Danmarkar.

Høvuðskonsertin, um
ein kann siga tað so, var
hildin mikudagin 5. mai í
heimskennda jazztemplin-
um Montmartre í Keyp-
mannahavn. Men av øllum
mikudøgum í árinum
høvdu teir valt tann mest
óhepna. Landsdystur mill-
um Danmark og Svøríki
var spældur í Ítróttar-
parkini, UEFA-cupfinala
var í svenska sjónvarp-
inum, og so oysti tað
niður. Men tá ið konsertin
byrjaði, var bara heilt fitt
av fólki samankomið, so
tað fylti væl upp, føroy-
ingar, danir og sviar.

Vedurlog

Byrjanin var heldur trív-
andi, eitt sindur nervøs,
sum ikki var at undrast á.
Tónleikin manglaði eitt
sindur av rúmd og fyllu.
Men í endanum av fyrsta
umfari komu teir rættiliga
í gongd. Og tvey tøy sein-
astu umførini vóru frálík.

Beinagrindin í skránni
vóru lögini á plátuni »Veð-
urlog« sum Karsten Vogel
og Fagrir Fuglar góvu út í
fjór. Tónleikurin er ein
sulta, sum Vogel hevur
gjørt, inspireraður av tí
føroysku náttúruni og
veðurlagnum. Hetta er
ógvuliga vakur tónleikur,
sum enn einaferð visir, at
Vogel hevur ríkar gávur
sum tónaskald. Løg, sum
ein serliga beit merki í,
vóru kvøðan til oyggjar-
nar, Føroyar, yndisliga
lagið Gandadagur, og
Toka.

Tónleikurin var sum
sagt ógvuliga áhugaverd-
ur og vakur, men tað er jú

ikkí altíð nokk fyri tann
partin av áhoyrarunum,
sum ynskja livligan tón-
leik. Men tøy fóru heldur
ikkí vónbrotin heim, tí
seinni um kvöldið kom
rættuligt liv í. T.d. við
gomlum væloyndum
Vogel-lögum sum Birds of
Beauty (Fagrir Fuglar),
My second hand rose,
Butterfly Blossom og ikki
minst lagið hjá Kristian
Blak, Caramba.

»jätte bra«

Av tónleikarunum legði
ein, fyrri tann sjálvsagt
Karsten Vogel, sum var
tann berandi kraftin, mest
merki til Ólav Øster, sum
við sinum framúrskarandi
fjølbroyttu soloum ferð
eftir ferð bergtók áhoyr-
ararnar. Serliga nøgdur
vóru teir nógvu sviarnir,
sum av eini ella aðrari
orsøk vóru komnir (fót-
bóltur?). Teir stóðu uppi á
stólunum og klappaðu, tá

ið Ólavur var liðugur við
sinar soloir, og eg helt
meg hoyra ein teirra siga
við ein annan: »jätte bra
musik det här«.

Men hinir fyra smædd-
ust á ongan hátt burtur.
Klavarspælarin Kristian
Blak útmerkaði seg ser-
liga við sinum fasta undir-
spæli, men eisini við ein-
stökum soloum, og hóast
onkur el-klaversolo var
heldur »ullint« og ósam-
anhangandi, so var heild-
armyndin góð.

Ernst Dalsgarð er tann
minst royndi av teimum í
rytmiskum tónleiki, men
tað kundi ikki hoyrast á
spæli hansara. Klangur
hansara á tvørfloytuni
var, sum altíð, frálíkur,
men eisini improvisations-
teknikkur hansara visti
seg, burtursæð frá ein-
stökum smávillum, at
vera góður. Til tíðir
framúr.

Nakað fyri pengarnar

At Jan Jacobsen er okk-
ara besti trummuleikari, í
hvussu er á hesum øki,
nýtist einum ikki at fara á
Montmartre í Keyp-
mannahavn fyri at finna
útav. Men her fingur vit so
enn eitt dømi um hetta. Í
einstökum førum var hann
tá nokk nakað ágangandi
og harðligur. Men sum
heild, og serliga í eini
stuttari trummusolo, var
hann ógvuliga góður.

Jóhannus á Rógvu Joen-
sen verður her nevndur til
síðst, men hetta hevur
einki við nakra »góðsku-
raðfylgju« at gera. Tí
sjálvandi visti hann seg
aftur her sum ein
»klassa« bassspælarar. Hann
er nokk tann føroyski
bassspælarin, sum hesi
seinastu árin mest
miðvist hevur arbeitt við
sinum instrumenti. So-
leiðis, at hann í dag hevur
ein vælbrýndan teknikk
og eitt stórt hugflog.

Saman virkaðu hesir
tónleikararnir, serliga í
seinna helvt av konsertini,
sum ein heild, sum gav
fólki nakað fyri peng-
arnar, summum enn tá
nógv meir.

Tað er helst at taka
munnin ov fullan at siga,
at bólkurin kann metast
við tað besta í Danmark.
Tað eru okkara tónleik-
arar ov óroyndir til, og
hava teir heldur ikki, mót-
vegis donsku tónleik-
arunum, nakra langa jazz-
tradition aftan fyri seg.

Men hóast hetta, kundu
vit gleðast um, at teir als
ikkí smæddust burtur í
einum umhvørvi, sum
vanliga hýsir nøkrum av
teimum bestu tónleik-
arunum í Europu. Og
fingur harvið enn eitt
próg um, at føroyskur
rytmiskur tónleikur, ikki
minst nevndu tónleik-
arum fyri at takka, er
nógv framfarin tøy sein-
astu árin.

Janus Petersen